

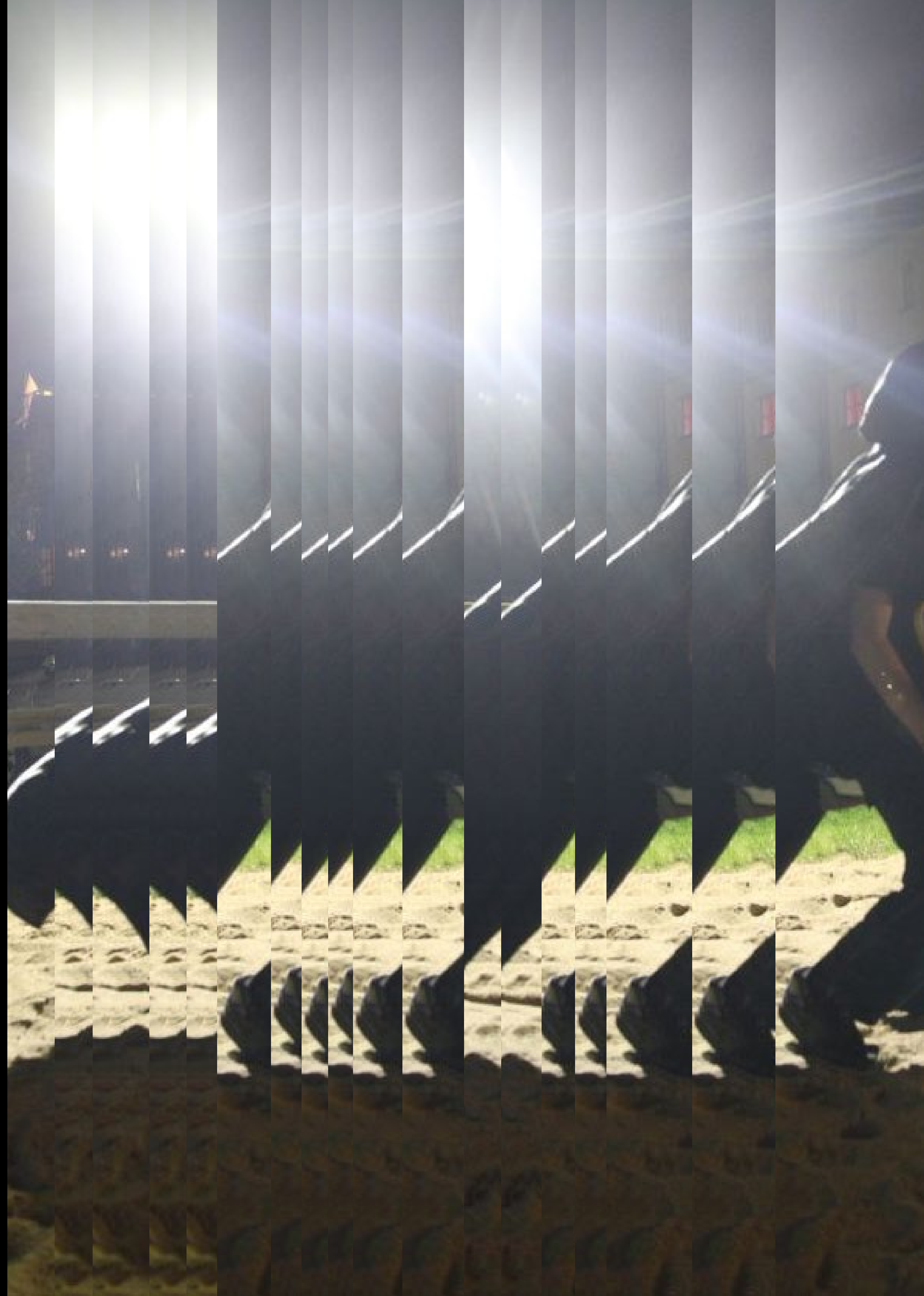
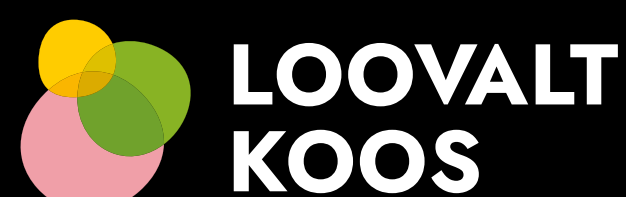
VIIRASTUSENA VÕÕRSIL

Fotonäitus sündis Mondo, MTÜ Loovalt Koos ja Tartu Kunstikooli kutsevaliku Tallinna õppegrupi noorte ühisprojektina. 2024. aasta septembrist novembrini toimunud projektis käis rändetaustaga (eelkõige Ukraina) noorte fotogrupp regulaarselt koos, et saada uusi teadmisi dokumentaalfotograafiast nii ise fotosid tehes kui ka põnevate näitustelt inspiratsiooni hankides. Koos valiti ühine noori kõnetav teema, mille ainel valminud isiklikud fotoseeriad peegeldavad kogemusi kohanemisel Eesti eluga. Näitus uurib viirastuslike fotode kaudu nähtamatuse, ümberasumise ja kuuluvuse otsimise teemasid. Need fotod toovad välja isoleerituse, aga ka vastupanu ja edasimineku hetki, lubades sisse piiluda noorte, kes ekslevad kusagil koduste mälestuste ja uute alguste väljakutsete vahel, eludesse.

Fotod: Saskia Sisask, Artem Romanov, Yevheenia Do, Arsenii Romanenko, Vladyslava Ischenko, Valeriia Kuschnyrenko, Ilona Driaieva, Julia Pilipchuk, Sofia Ovsianikova, Taisiia Tepla, Liliia Dribnokhod.

Noorte fotoprojekti ja näituse valmimist juhendas fotograaf Annela Samuel, teda abistas Liivika Põvat-Straus.

Graafiline disain: Triinu Tulva

Eestisse kolisin aasta tagasi Floridast, kus olin elanud sünnist saati. Olen 18-aastane ja püüan nüüd, kui olen keskkooli lõpetanud, välja mõelda, milliseid samme järgmiseks oma elus astuda. Mulle meeldis neid pilte teha ja loodan, et teile meeldib neid vaadata.

Mul oli väga keeruline Eesti eluga kohaneda: kultuur, toit ja inimesed on väga erinevad sellest, millega olen harjunud. Pidin alustama otsast peale ja keegi ei andnud mulle võimalust, kui ma neid taotlesin. Varem tunnustati mind minu annete eest, kuid nüüd ei vaata keegi isegi minu poole, ning see tekitas minus täieliku ummikus olemise tunde. Asjad hakkavad minu jaoks tasapisi muutuma, kuid kardan endiselt natuke tuleviku pärast.

SASKIA (18 A)

ARTEM (16 A)

Ma olen elanud Eestis koos emaga umbes kaks aastat. Esimene Eesti kool, kuhu ma läksin, oli Tallinna Mustamäe Humanitaargümnaasium ning tegin eesti keeles eksameid matemaatikas ja bioloogias. Lapsena proovisin tegeleda erinevate spordialadega. Näiteks tegelesin karatega, osalesin maleklubis ja mängisin jalgpalli.

Püüan oma fotodel näidata üksindust ja depressiooni. Paljud fotod on tehtud öösel, kuid erinevates kohtades. Inimene nendel fotodel püüab oma nägu varjata, et mitte näidata oma tõelisi emotsioone ja ka valu iseendas.

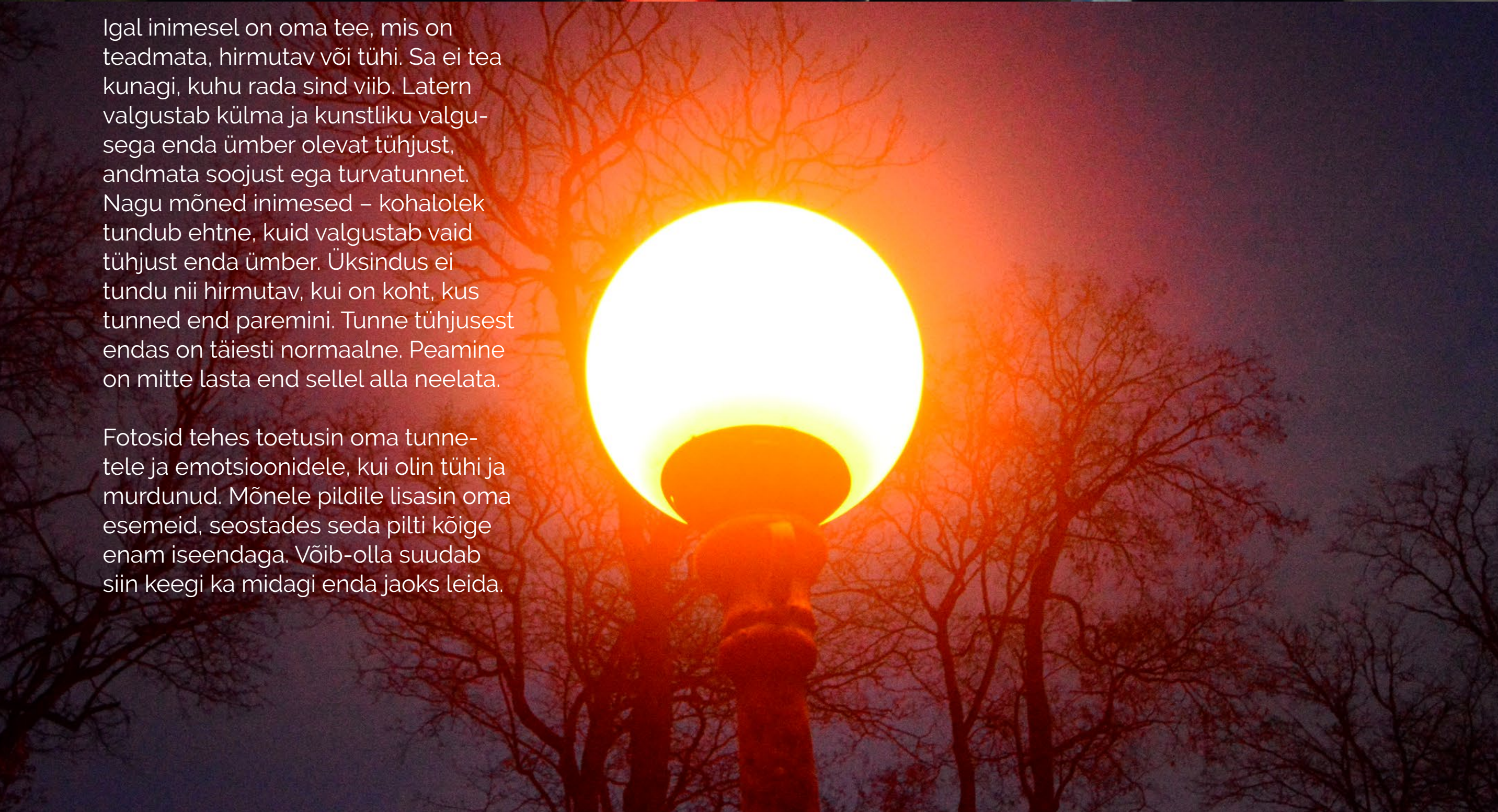

YEVHEENIA (16 A)

Ma olen 16-aastane. Mulle meeldib joonistada ja vaadata asju minevikust. Mulle ei meeldi liiga pealetükkivad mõtted. Need fotod on esimesed, kus ma teen midagi sellist.

Igal inimesel on oma tee, mis on teadmata, hirmutav või tühi. Sa ei tea kunagi, kuhu rada sind viib. Latern valgustab külma ja kunstliku valgusega enda ümber olevat tühjust, andmata soojust ega turvatunnet. Nagu mõned inimesed – kohalolek tundub ehtne, kuid valgustab vaid tühjust enda ümber. Üksindus ei tundu nii hirmutav, kui on koht, kus tunned end paremini. Tunne tühjusest endas on täiesti normaalne. Peamine on mitte lasta end sellel alla neelata.

Fotosid tehes toetusin oma tunnetele ja emotsioonidele, kui olin tühi ja murdunud. Mõnele pildile lisasin oma esemeid, seostades seda pilti kõige enam iseendaga. Võib-olla suudab siin keegi ka midagi enda jaoks leida.

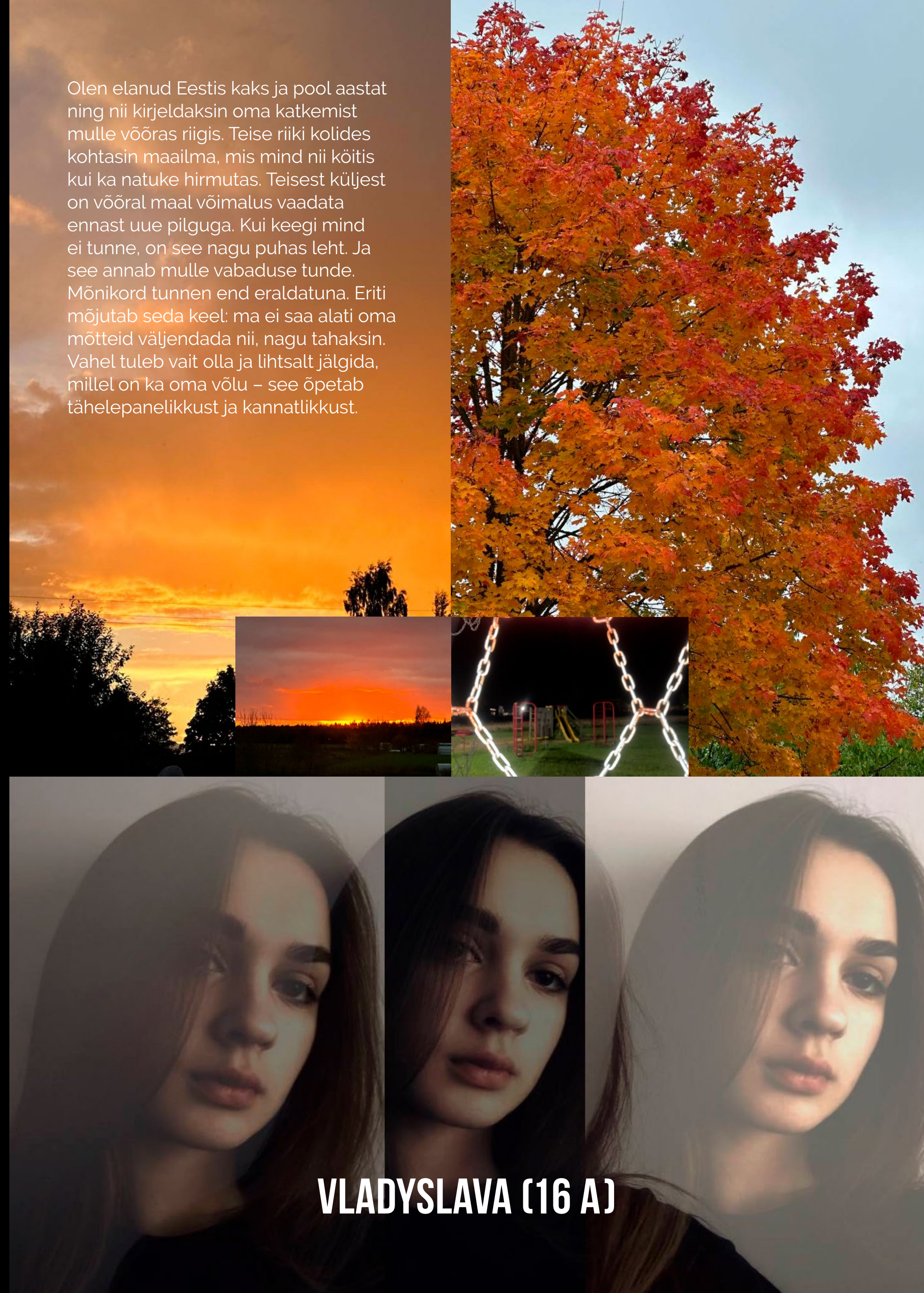

ARSENII (16 A)

Mulle meeldivad erinevate asjade kogumine, 3D ja koomiksid.

Fotodel näitan Eestisse kolimise muljeid. On ebatavaline, et linna tõesti ehitatakse kogu aeg ja see muutub igal aastal. On ebatavaline, et eluase on liiga kallis. Ja Eesti on põhimõtteliselt teistsugune riik kui Ukraina.

Olen elanud Eestis kaks ja pool aastat ning nii kirjeldaksin oma katkemist mulle võõras riigis. Teise riiki kolides kohtasin maailma, mis mind nii köitis kui ka natuke hirmutas. Teisest küljest on võõral maal võimalus vaadata ennast uue pilguga. Kui keegi mind ei tunne, on see nagu puhas leht. Ja see annab mulle vabaduse tunde. Mõnikord tunnen end eraldatuna. Eriti mõjutab seda keel: ma ei saa alati oma mõtteid väljendada nii, nagu tahaksin. Vahel tuleb wait olla ja lihtsalt jälgida, millel on ka oma võlu – see õpetab tähelepanelikkust ja kannatlikkust.

VLADYSLAVA (16 A)

VALERIIA (17 A)

Olen pärit Ukrainast. Nüüd elan Tallinnas. Mulle meeldib loovus.

Fotoseeria jaoks valisin pildi endast oma uues elus. Minu purunenud kodu, minu purunenud elu. Minu katsed ennast leida.

ILONA (16 A)

Minu nimi on Ilona. Ma olen 16-aastane. Olen sündinud Ukrainas, Mõkolajivi linnas. Mulle meeldib teha ebatavalisi fotosid ja neid töödelda. Ma olen Eestis olnud hetkel veidi üle aasta.

Oma fotodega tahtsin näidata tühjuse ja üksinduse tunnet, mis aeg-ajalt on iga inimese sees olemas. Kalmistu ja hauad sümboliseerivad sünget rahu ja tühjust, seal on alati vaikus. Rist kehastab kadunud lootust ja igavest pimedust meie sees. Mets peegeldab salapära ja teadmatus, mis ootab meid tulevikus. Ja valgus näitab väikest lootusesädet helgema tuleviku suunas.

JULIA (17 A)

Minu nimi on Julia. Ma olen 17-aastane, olen pärit Ukrainast Mökolajivi linnast ja mulle meeldib väga joonistada.

„Unustatud tuled”.
Öises vaikusel paljastab vana arhitektuur oma varjatud olemuse, on pimedusse mähkunud ja vaid laternavalguses õrnalt nähtav, justkui mälestused minevikust.

Minu nimi on Sofia, ma olen 15-aastane, olen pärit Ukrainast Harkivi linnast. Olen tegelenud tantsimisega kümme aastat ja mulle meeldib ka joonistada.

Minu fotod on tehtud gooti stiilis, et edastada salapärase ja vaimse atmosfääri tunnet. Soovisin näidata valguse ja pimeduse kontrasti, elustada vanu arhitektuurseid elemente ja sümbolikat, mis on seotud ajaloo ja igavikuga. Need pildid kutsuvad esile mõtteid aja, mälu ja ümbritseva maailma tähenduse otsimise üle. Iga detailiga püüdsin edasi anda müstika tunnet ja kutsuda vaatajat mõtisklema elu sügavamate küsimuste üle.

TAISIIA (17 A)

Minu nimi on Taisiia, olen 17-aastane, olen pärit Ukrainast Hersonist. Eestis olen elanud kaks aastat, mulle meeldib disainida riideid ja mind huvitab gooti esteetika.

LILIIA (18 A)

Nende fotodega tahan illustreerida oma kogemust Eestis viibimisest – ukrainlannana, kes kolis siia 2022. aastal, ja inimesena, kes on pikka aega võidelnud depressiooniga. Loodan, et need lood pakuvad teile inspiratsiooni.

ILU NÄGEMINE VÄIKESTES ASJADES
Vaatomata kõikidele raskustele, millega ma silmitsi seisin, ei lõpetanud ma kunagi ilu ja õnne otsimist enda ümber. Kui märkan õnne kuskil enda lähedal, annab see mulle lootust ja maandustunnet ning tekitab rinnus tuttava soojuse. Mul on vedanud, et Eesti on täis ilu.

OTSIN EESTIS OMA KODU VÄIKESTES ASJADES
Vanematekodu õuel Ukrainas kasvas viinamarjapuu. Ma poleks kunagi ette kujutanud, et see viinamarjapuu kaob minu elust pikaks ajaks. Nüüd elan ma Eestis korteris. Ja kui näen mõnda viinamarjapuud kellegi aias, viib see mu mõtted koju tagasi.

UUED VÄLJAKUTSED
Eesti on saanud minu jaoks kohaks, kus olen esimest korda teinud mitmeid lähedaid asju. Näiteks käisin balletitrennis ja sain ka oma esimese töökogemuse. Varem poleks ma kunagi arvanud, et julgen töötada ettekandjana. Aga lõpuks kadus hirm inimeste ees.